

Jakov Mladen Gotovac Pozajić

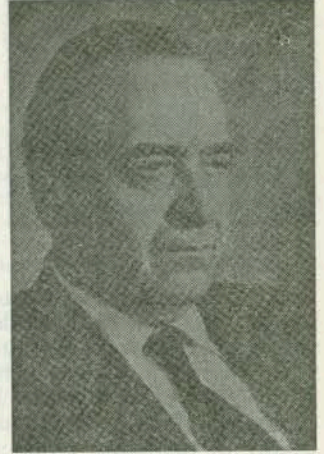
U nizu životnih obljetnica, kojima ove godine obiluje hrvatska glazbena kultura, na istaknutom je mjestu 80. rođendan JAKOVA GOTOVCA.

Rođen u Splitu (11. 10. 1895.) a glazbeno školovan u najvećoj mjeri vlastitim marom, Gotovac je vrlo brzo snagom urođenog talenta izbio u prvi red hrvatskih i jugoslavenskih glazbenih stvaralaca. »Stepenice« tog izbijanja su *Jadovanka za teletom* (mješ. zbor, 1924), *Koleda* (narodni obred za muški zbor i komorni sastav, 1925), orkestralno *Simfonijsko kolo* (1926), scenska glazba za Gundulićevu *Dubravku* s monumentalnom (završnom) *Himnom slobodi* (1928), romantična opera *Morana* (1930) i nadaleko poznati *Ero s onoga svijeta* (1935). Stvarajući između tih »stepenica« veliki broj djela sa skoro svih područja glazbenog izražavanja, Gotovac je — međutim — upravo onima nabrojenim do danas ostao u samom vrhu domaće glazbene tvorbe, postavši ujedno i jedan od prilično skromnog broja njezinih predstavnika na planu evropskih glazbenih zbivanja kako što se tiče izvodilačke tako i literarne (leksikonske) prakse.

Opjevavši ne samo sadržajem nego još više glazbenim izričajem značajke svoje uže (Hrvatske) i šire domovine (Jugoslavije), Gotovac je za vrlo široki krug naših ljudi postao u pravom smislu sinonim za pojam narodnog (nacionalnog) skladatelja. A to je najviše što jedan (glazbeni) stvaralac može doživjeti: postati nedjeljivi dio glazbene kulture svoje zemlje i svakog njezina čovjeka.

Zbog toga slavljeniku naša iskrena HVALA i VIVAT!

L. Županović

Poznati predratni umjetnički voditelj (i osnivač) Zagrebački madrigalista, skladatelj i dirigent MLADEN POZAJIĆ (1905), ove godine proslavlja 70-obljetnicu života. Taj se, nakon slavljenikova stjecanja diplome u Zagrebu (1927), odvijao i razvijao pod raznim suncima i podnebljima, odražujući se ne samo na stvaralačku već i na ljudsku komponentu protagonista. Stvaralačku je obilježio upravo asketskom rigoroznošću i autokritičnošću; ljudskoj je podao širinu tolerantnosti i razumijevanja. Na tim temeljima Pozajić je izgradio sebe kao čovjeka i umjetnika.

Svoj stvaralački nerv markirao je skromnim brojem pretežno vokalnih djela, među kojima impresivnom *Prosidbom* za 16-glasni dvostruki mješoviti zbor (1926). Izrazite, pak, reproduktivne sposobnosti potvrđivao je brojnim dirigentskim nastupima, među kojima razdoblje vođenja Zagrebačkih madrigalista (1931—1941) ide ne samo u vrh Pozajićeva djelovanja nego obilježuje i jedan od vrhunaca predratne hrvatske glazbene stvarnosti. Smisao za pedagoško djelovanje dokazao je kako aktivnošću u Zagrebu tako još više (od 1947) u sarajevskoj sredini, u kojoj je dosad odgojio nekoliko danas poznatih naših glazbenika, posebice dirigenata.

Djelujući (između dva rata) u Zagrebu kao dirigent zborova, Pozajić je često (kao prvi kod nas) izvanredno tumačio i djela sakralnog sadržaja. Neraskidivo vezan i time uz glazbu kao jednu od najuzvišenijih umjetnosti, on se u nju utkao kao zaista svestrana ličnost. Usprkos sadašnjoj životnoj obljetnici s pravom se može očekivati da će se kao takav potvrđivati i u tek započetom desetljeću svog života i rada.

L. Županović